

Prima pars Consilii Panormit.

no. Inn. in c. bonę. el. i. de ele. & in c. quā cōtra. de prob. facit qđ no. glo. in c. ad reprimendā. de off. ord. Itē ēt p̄mitto, qđ p̄tēs reductionē ex iniquitate, habet probare ipsam iniquitatem, & grauamē: qđ iniquitatem seu grauamē probare p̄t, aut ex antiquis actis, aut ex nouis, iuxta tamē distinctionē Bar. in l. societate. §. arbitrorū. ff. pro socio. & p̄fectius in cō. fi. 275. & in Spe. de arbi. §. ult. uerū. sed nunquid. & uide Io. An. in addi. Spec. eo. ti. §. p̄gall. uer. itē quid si cōpromissū, & per Ant. But. in c. Quintauallis. de iureiu. non tamen est, quia ex eo p̄sumatur multum pro dicto arbitratoris. iuxta no. in c. post cessionem. de proba. sed quia hęc est intentio aſtoris petentis laudū rescindi. Tertio p̄mitto, qđ licet appellatus qui sniam approbavit, non possit ex sua p̄sona petere confirmationē snię. de re iudica. c. 9. ad consultationē. Tamē si appellās instat contra sniam, p̄t appellatus petere ut illi snię addatur uel detrahatur, & sic uel aliter informetur, quia appellatio licet ab una parte interposita suspendit totam sniam. li. ff. ad Turpil. & c. uenientes. de iure iur. cū si. unde ex persona alterius consequitur appellatus, qđ ex p̄sona sua consequi non possēt, & simile habetur in c. autoritate Martini. de concess. p̄rab. li. vi. & in l. petēde. C. de tēp. in integ. rest. ad p̄dictum facit c. Raynutius, & c. Raynaldus. de test. & Loēm honorē. C. quando prouo. nō est neces. & hęc cōclusionē notabilē tenēt Do. de Rot. deci. 358. & sic dicunt in curia fuisse obtentū: sequitur Anto. de But. in c. cū Ioannes. in fi. de fide instra. Et pro hoc facit, qđ iudex appellationis succedit loco iudicis a quo, & sic dēt facere totum id qđ facere poterat, & debebat iudex a quo, bonus tex. in c. cum causa. de sen. & re iu. Quarto p̄mitto, qđ si iudex ad quē inspectis actis antiquis uel nouis non uiderit sniam iustificari, debet illā retrahere in c. cum ad sedē. de rest. spo. no. Doc. in c. in p̄sentia. de renun. & no. in l. p̄ hanc. C. de tēp. app. His p̄missis infero ad decisionē p̄sentis materię. Cū enim ex deductis nunc in isto iudicio reclamationis clare constitit dictum dominum Ioannē non habere plenam probationem sup̄ mutuo, cū testes fuissent singulares, quibus fides nō adhibetur, ut in c. cum dilectus. de ele. & c. licet. de prob. maxime inspectis probationibus alterius partis, infertur dictum arbitrum seu arbitratorem iniuste & inique condemnasse dictum Gulielmum in flores xv. Iudex ergo prouocationis qui succedit loco arbitri seu arbitratoris, debet dictum Gulielmum in totū absolute re i petitione illius aſtoris, sicut a principio debuisset fecisse ille arbiter seu arbitrator ad hoc quod no. in d. §. arbitrum. & d. c. cum ad sedē. facit qđ no. Bar. in l. i. ff. de leg. ii. & Inn. in c. statutu. de rescr. li. vi. & olim incipiebat, p̄sentis, ubi singulariter dicūt, qđ ab isto iudice reclamationis nō p̄t appellari, sicut nec a bono viro, cū succedit loco illius. Nec obstat si dicatur istum Gulielmum approbasse laudū latū: quia uidetur approbasse inquantū alia pars uoluerit approbari, & admitti suam approbationē, sicut in simili no. gl. in c. iii. de eo qui mit. in poss. & sicut sup. dixi in appello, qui consequitur ex persona alterius, quod ex propria persona consequi non p̄t. Itē facit, quia partes assumpserunt disputationē de iniustitia, & de iniquitate totius laudi, & constitit eo ipso qđ claruit Ioanni p̄dicto ius non cōpetere, ergo iudex debet totū laudum retrahere: sicut in simili no. dicit Inn. in c. cum dilectus. de ele. & ca. cū Bertoldus. de re iudi. ubi uult idem in snia. quę transiuit in rem iudicatam: potest etiam dici, qđ illa dispositio testium facta extra terminum datum ad probandum non ualuerit, ex quo infra terminum non adhibuerit aliquam sollicitudinē, ut testes examinarentur. Et notabiliter dicit Bar. reprobando Butr. in l. damni. §. Sabini. ff. de dam. inf. & facit quod no. Domini de Ro. deci. vii. & ita tenui scribendo in c. licet. de probat. ubi plenius hoc profequor. Et hęc sufficiant, ut prius dixi, & hoc sit consilium decisuum, & sic quasi sententia &c.

CONSILIVM III.

1. Utilitas communis clericorum & laicorum ubique uersatur, onus debet esse utriusque commune.
2. Bona ecclesiarum sunt deputata publico vsui spirituali.

Aus super quo consiliū petitur, talis est. Quidā potens dominus ad petitionē quorundā subditorum suorum decreuit

edificare, seu construi & edificari facere muros in quadam uilla posita i suo territorio pro tuitione hominum ibidem habitantium, seu habitare uolentium, ut tutius possint ibidem degere p̄p̄ hostiles incurfus. Veruntamen cū quoddā solenne monasterium habeat ibidem certas possessiones, & domos quę coluntur, & habitantur per hoies dictę uille, instat dominus maxime ad postulationē habitantiū in dicta uilla, quatenus monasterium debeat pro rata contribuere ad sumptus fiendos in edificationem dictorum murorum, resistit monasterium allegans immunitatem ecclesiasticam diuino iure, & humano concessam, quęritur quid iuris. ¶ Postulato prius diuino suffragio de cuius honore agitur. uidetur primo dictum monasterium pro rata teneri, ubicunq; enim communis utilitas clericorum & laicorū uersatur, onus debet esse utriusque commune, ad hoc tex. optimus in c. peruenit. de immu. eccle. ubi uiri ecclesiastici subeunt custodias murorum contra inimicos, sicut illi laici quatenus cunctis uigilantibus melius ualeat ciuitatis custodia procurari, ut dicit tex. in d. c. peruenit. Si ergo tenentur ad onera personalia instante cōi utilitate, fortius ad realia, cū facilius excusentur clerici a p̄sonalibus, qđ a realibus, cum in primis retrahantur a diuinis officiis. ar. 33. q. 8. repræhensibile. in l. placet. C. de sac. san. eccle.

Secundo notat̄r inducitur. l. ad instructiones. C. eo. tit. ubi dicit tex. qđ ad instructionē itinerum, uel pontium, et uenerabiles domus, seu ecclesię tenentur, pari ratione debēt teneri ad edificationem murorum, cum utrinq; uersatur utilitas publica, & pietas. Ergo pauperes ibidem degentes, qđ tenuerunt quidam, ut refert ibi Cyn. Tertio facit. l. ad portus. C. de ope. publi. ubi expresse cauetur de murorum edificatione, & reparatione. & subiicitur neminē excusandum fore dignitatis priuilegio. Quarto redditur ratio. certum est bona ecclesiarum exposita fore pietati pauperū cōis, unde pro alendis pauperibus eiusdem, ac oppressionibus defendendis, & captiuis redimendis ēt ipsarum rerum ecclesiasticarum dominia exponi, & alienari possunt, ut in c. aurum. & in c. sacrorum. xii. q. ii. & ibi de hoc in summa. Sed in casu nostro agitur, ut pauperes ibidem degentes eripiuntur & subleuentur, ut non captiuentur. Ergo ecclesię non debent esse immunes ab oppressionibus tyrānorum, & inimicorū, & tunc ut nō captiuentur. Ergo ecclesię nō debent esse immunes ab aliis collationibus. Et hanc opinio. senserunt quidam Moder. in c. non minus. de immunita. ecclia. post glo. & ibi Hosti. qui uidetur ibi gl. sequi, quę tamen non loquitur expresse in edificatione murorum, ipse tamen Hosti. contrarium aperte tenuit in summa. ut subiiciam in his quę primo adduco. Sed his non obstantibus contrariam sententiam arbitror ueriores, quam probabo pluribus rationibus, & summorum Doctorum auctoritatibus. Et primo adduco. c. non minus, p̄alle. ubi tractatur de fossatis faciendis, quę p̄fecto concernunt custodiam ciuitatis, & tā utilitatem publicā clericorum qđ laicorum: & tamen deciditur qđ a clericis non debet exigi aliqua contributio, imo prohibetur sub anathematis distinctione, nisi episcopus tam necessitatem, quam utilitatem inspexerit, & sine aliqua coactione ad releuandas communes utilitates, uel necessitates, ubi laicorum nō suppetunt facultates, subsidia per ecclesię estimet offerenda, & pondera illud uerbum communes utilitates &c. iuncto ca. aduersus. eod. titu. Ex quo patet, qđ etiam imminente communi utilitate clericorum, & laicorum, non tenentur clerici aliquid conferre, nisi sponte uelint approbātē episcopo & clero, & ubi laicorum non suppetunt facultates, & hodie per ca. aduersus. p̄alle. non possunt clerici in casu p̄dicto sponte soluere Romano Pontifici in consulo, ut fuit illud sanctum, propter quorundam imprudentiam sepe allegantium talem necessitatem uel utilitatem. Secundo ad idem adducitur tex. nota in athen. item nulla communitas. C. de episco. & cleri. ubi generaliter prohibetur ne quis audeat ab ecclesiis exigere collectas, exactiones, angarias, uel perangarias, quę omnia propter publicam utilitatem, in defensionem reipublicę, in qua includitur utilitas laicorum, & clericorum exiguntur. Ad idem etiam capitulo. primo. de immunita. ecclesia. lib. 6. & ca. quāquam pena. cod. titu. & de. p̄sentia. eo. tit. & c. si. de uita & hone. cle. & l. placet. C. de sacrosan. eccl. li. i. C. de episc. & cle. 16. q. 1. g. generaliter cum infinitis similibus, quę eximunt ecclesię & ipsarum